

ආදර්ශය වන පුද්ගලයන්

23

වහන්සේ පැහැපත් හමේ වර්ණයක් හිමි, පියකරු කඩවසම් පෙතිමක් ඇති මෙම තරුණයාට මනුෂ්‍යයෙකු තබා තාවේදක කුරුල්ලෙකු වැනි සතෙකු හෝ මරා දැමීමට ධේරුයක් ඇතැයි ඔහුගේ මුහුණ දකින, ඔහුගේ අහිංසක සිතාව දකින කවරෙකුට හෝ නොසිතෙයි. මා හමු වූ මොහොතේ පවා ඔහු ඇඳ සිටින සුදු කලිසමක් හා සුදු කම්සයක් පෙනෙන්නේ ඔහු උසස් අධ්‍යාපනය ලබන පාසල් සිසුවෙකු විය යුතු බවය.

“මොහවද සහෝදරයා ඔය හිතන්නෝ මරලා ?” මම පැවසීම.

“මොහ හිතන්නොද ? උන් තමයි ආම් වකට ලිස්ථි වක හදලා දෙන්නෙ. ආණ්ඩුවේ තම බල වැඩේටම අත උස්සලා ජනේදය දෙන්නෙ. ඊයේ රැන් මම ස්වාධීන වීචේ ඉස්කෝලේ කොල්ලෙන් අයිත්තරා. උදට තුන්පාරක්ම දැනුම් දුන්නා. ප්‍රෝසිකම් නතර කළේ නෑ. ඊයේ රෑ හිනිල්ලා හෙයින් ඊළියට ගන්නා. ඊ වකෙන් මව්වටම සාක්කුව දුන්නා. වකනමයි. කියන දේ අහන්නේ නැත්තම් අයිත් නොකර කොහොමද මහත්තයෝ ?”

ඔහු වය පැවසූ සැහැල්ලු ආකාරය ඔහුගේ මුහුණෙහි වූ තෘප්තිමත් සිහනව මා තුළ ඇති කළු මහත් වූ චිත්තප්පන භාවයකි. සාතනය කරන ලද මන්ත්වරයා ඔහුගේ පියාගේ වයසේය. මරා දමන ලද ශිෂ්‍යයා ඔහුගේ බාල සහෝදරයෙකු මෙන් නොවේද?

මරා දැමීම ! මරා දැමීම !! මරා දැමීම !!! මේ මරාදැමීම ඉවර වෙන්නේ කොතැනින්ද ?

දැනට දින තුනකට උඩදී මා දුටුවේ වකම කණුවේ බැඳ දෙවිකඩා මරා තිබූ පුද්ගලයන් හතර දෙනෙකි. ඔවුන් දේශප්‍රේමී ජනතා ව්‍යාපාරයේ නාමයෙන් ජනතාවගේ කප්පම් ලබාගෙන ඇති නිසාත්, වෙනත් හොරකම්වල යෙදී ඇති නිසාත් වම සංවිධානය විසින් මරණීය දඬුවම් ලබාදුන් බව පත්‍රිකාවල සඳහන්ව තිබුණේය. මගේ හද බලවත් ලෙස සලල කළේ මේ මළ සිප්පරු අසල හඬා වැලපෙන කුඩා දරුවන් කිහිප දෙනා ය. ඉහුන් වයස පහක හයක කුඩා දැරුවියකි.

මේ දරුවන්ගේ පියවරුන් පීච්ච සිරියදීන් මොවුන්ගේ පීච්චය බාහිර පෙනුම මේසා දුක්කර වී නම්, මේ දරුවන් හැඳ

සිටින්නේ මේ වගේ වැරහැලි ගොමස් කඩ නම් ඔවුන්ගේ චිද්‍යෙචා පීච්චය කොතරම් නම් කටුක වෙන්නට ඇතිද? හොරකමේ ගොස් හෝ මේ දරුවන්ට කන්න ඇදින්න දුන් පියවරුන් අද පටන් නොමැති කල ඔවුන් පීච්ච වෙන්නේ කෙසේද? හොරෙකු වුව, කොරෙකු වුව සෑම දරුවෙකුටම තම පියා රජෙකු හා සමානය. මා වයස දහහතරක ළමයෙකුට සිටින කල මගේ පියා මියයාමෙන් මා ලද දරුණු වේදනාව පසුපෑවිල්ල, අපෙක්ෂානගනවය කොතරම් නම් විශාලවිද ?

“සහෝදරයා මේක යුද්ධයක්. ආණ්ඩුවේ කියලම හමුදාවලයි දේශප්‍රේමී ජනතා හමුදාවයි අතරේ කෙරෙන යුද්ධයක්. යුධමය අවස්ථාවකදී, විජලවීය අවස්ථාවකදී ලෝකේ කොතැනක් කිද්දි වෙනදේ තමයි මේ කිද්දි වෙනනෙ.” නායක සහෝදරයා පැවසී ය. හරි ආණ්ඩුව පැත්තෙන් ලක්ෂ ගණනක් හරි මරලා බලය රැකගන්න හදන එක තේරුම් ගන්න අමාරු නැහැනේ. ඒත් අපි එහෙම නෙව්. අපි ජනතාවට ආදරේ කරන පිරිසක්. අපි සාමාන්‍ය මිනිස්සු මරණ එක හරිද ?

මෙවැනි තීරණාත්මක අවස්ථාවකදී දේශප්‍රේමී ජනතා ව්‍යාපාරයේ නමින් මංකොල්ල කෑම, කප්පම් ගැනීම බලවත් වරදක් බැව් සැබෑමුන් කොන්ඩය අඟක් වූ ගෑම, දැන්වීම් ප්‍රදර්ශනය කරමින් මංසන්ධියක හිටගෙන සිටීම වැනි මරණ දඬුවම්ගේ මෙහා ඇති වෙනත් ආකාරයක දඬුවමක් දුන්නා නම් ?

ඊයේ උදෑසන මා දුටුවේ වක ගොඩේ පිලිස්සෙන තරුණ මළසිරුරු පොදියකි. ගණනින් අට දෙනෙකි. වයර් කිහිපයක් මත වම මිනිකක්ද පීච්චවීමක් තිබුණේ ප්‍රදේශයේ හිරි ඇමතිවරයාගේ වලව්ව පිටුපසට වන්නට වේල්පාර අයිතේ ය. එසේ දැවෙන වක නිරුවත් මළසිරුරක මළපහ වූ සලකුණු කියාපෑවේ ඔහු හිතනට දමා ඇත්තේ පණපිටින් බවය.

මා අද උදෑසන රැකියාවට පැමිණෙද්දී ගාලු, මාතර මහ මාවත දිගටම වූ ස්ථාන තුනකම මළ සිරුරු දවා තිබුණි. මා පැමිණි පුද්ගලයකු බස්පරයේ වියදුරා වසර සැකස් දුටු විභස බස්පරය අයිතකට කර නතර කරයි. බසයෙන් බැස සිරුරු දැවෙන තැනට දුටුවියි. එම සෑම අවස්ථාවකදී

මමත්, තව මගියන් දෙනුන් දෙනෙකුත් ඔහු පිටුපසින් දුවගොස් මළසිරුරු හැරගුවේවි.

“ඔහේගේ කවුරුවත් නැති වෙලාද ?” ඔහු බසය පහගන්වද්දී මම විමසුවෙමි.

“ඔව්. මගේ ලොකු අම්මාගේ බාලපුතා උස්සන් හිතා. දැන් සතියකට වැඩියි. විස්වවිද්‍යාලයට තේට්ලයි හිරියේ. ලොකු අම්මා පොළොවේ පස් කනවා.”

ඔහු හිතේ වේගය යන්නට මෙන් ඉන්පිම සර දැමීමේය.

පැරිසියේ සිටින මාගේ මිතුරෙකු හිතර මට තොරතුරු දන්නා සිරියේ තමාද මුලික විමෙන් පැරිසියේ සිදු කෙරෙන පක්ෂයේ කටයුතු ඉතා හොඳින් සිදුවන බවය. මගේ අවශ්‍ය උදව් හා උපදෙස් ඔහු විසින් ඉල්ලා සිටි සෑම විටකම මම ඒවා ලබා දුනිමි. විදේශගත වී සිටින පක්ෂයේ හිතවතුන් මේ අවස්ථාවේ කළයුතු වැදගත්ම දෙය ශ්‍රී ලංකා රජය විසින් කරන තරුණ සංහාරය ගැන “අමනියස්ටිය” (Amnesty) ප්‍රමුඛ මානව හිමිකම් සංවිධාන දැනුවත් කිරීම හා මෙම මිනිස් සානතවලට විරුද්ධව උද්ඝෝෂණය කිරීම බව මම ඔහුට දන්නවා සිටියෙමි. පැරිසියේ පක්ෂයේ වැඩට විශාල අඩුපාඩුවක් වී ඇත්තේ ඊයිර් රයිටරයක් නොමැති බව යයිද, දැනට

හදන එක තේරුම් ගන්න අමාරු නැහැනේ. ඒත් අපි එහෙම නෙව්. අපි ජනතාවට ආදරේ කරන පිරිසක්. අපි සාමාන්‍ය මිනිස්සු මරණ එක හරිද ?”

“මේකගේ සහෝදරයා, සාමාන්‍ය පංතියේ මිනිස්සු බව හැබෑ උන්ගේ මේ මිනිස්සු ආණ්ඩුවේ ඔන්තුකාරයෝ වෙලා අපේ සහෝදරවරු හමුදාවට අල්ලලා දෙනකොට දඬුවම් කොකර කොහොමද ? ඔවුන්ට තව දුරටත් ඒ දෙය කරන්නට ඉඩ ඇරියොත් පක්ෂයට තව සහෝදරවරු කී දෙනෙක් නැති වෙයිද ?” “ඒත් මරණයෙන් දඬුවම් නොකළ යුතු තැන්වලින් මරණ දඬුවම් ක්‍රියාත්මක වෙන එක ප්‍රශ්නයක් නොවෙයිද ? මම හිතන්නේ මේ දේ උන්ගේ හිතා ගැනීමේ බලතල ප්‍රාදේශීය කම්පුටලට ලැබුණාට පස්සේ කියලයි.”

“සහෝදරයා කියන වැරදි සිද්ධි උනා නමයි. ඒත් කලින් දැනුම් දීම, වැරදි හදා ගන්න අවස්ථාවක් දීම තමයි තැමව්ටම දඬුවම් ක්‍රියාත්මක කළේ.”

“මට නම් හිතන්නේ අපි මේ මැරීල්ල නවත්වන්න ඒක. විරුද්ධ මතවාදය මරණයෙන් පැරයට පත්කරන්න අපේ සහෝදරවරු පුරුදු වෙන එක හරි නොයන තත්ත්වයක්. අපි මේ අරගලය ජය ගන්නයි කියන්න. වකනොට් ප්‍රෝහියෝ, ප්‍රතිවිජලවාවදියෝ විදියට තව කී දෙනෙක් මරන්න මිනද ? මට බය මෙහෙම මරාගෙන මරාගෙන හිනිල්ලා අපේ අයටම අපේ තුවක්කු පත්තු වෙයිද කියලා.”

“මේ වගේ යුධමය අවස්ථාවකදී ඔය වගේ මානුෂික හැඟීම්වලට මුල් තැනක් දෙන්න බෑ. මේ වෙලාවේ එහෙම හිතන එක සහෝදරයාගේ දුර්වලකමක්.”

“වෙන්න පුච්චත්. මම ඒක පිළිග න්නවා. හැබැයි මගේ ඒ දුර්වලකමම තමයි මම කොමියුනිස්ට් වාදියෙක් කළෙත්”

පැරිසියට යෑමේ සඳහා දින දෙකක් ඇතුළත ඊයිර් රයිටරයක් ගෙනේ දෙනබව පොරොන්දු වූ නායක සහෝදරයා පිටත්ව ගියේ ය. එහෙත් සුමානයක් ඉක්ම යන තුරුත් ඔහුවත් වෙන කිසිවෙකුත් මා හමුවෙන්නට නැවේය. ඉන්පසුව මට දැනගන්නට ලැබුණේ නායක සහෝදරයා හමුදා අත්අඩංගුවට පත් වූ ප්‍රචිත ය.

ගාල්ලේ වලව්වත්ත වධකාගාරය හා අනංගම කොට්ටල හමුදා කඳවුරේ වධකාගාරය පසුව මා සිරි වළියකක්ද වධකාගාරය තරම්ම විනුණු වධකාගාර දෙකකි. දේශප්‍රේමී අරගලය පණ පොවන්නට පීච්චය කරපමුළු වම සහෝදරයා මරා දමන්නට ඇත්තේ එම වධකාගාර දෙකක් එකකදී ය.

ලබ්‍ය කලාප්‍යාථ

රෝහිත මුණාසිංහ
Sumanasinghe